

vati námitkami žalovaného a bude zjistiti, bylo-li ošetřování a léčení nutné, a majetkové poměry otce žalovaného i platební mohoucnost žalovaného a jeho ostatních sourozenců (srov. rozh. čís. 4705, 5865, 7190, 7635 Sb. n. s.).

Čís. 15068.

K § 1234 obč. zák.

Podstata společenství majetku mezi manžely pro případ smrti.

(Rozh. ze dne 21. března 1936, Rv II 955/33.)

Žalobce Josef R. ujednal dne 12. ledna 1887 se svojí manželkou Josefou při sňatku všeobecné společenství statků mezi živými a pro případ smrti, které se týkalo jmění nynějšího a budoucího, nabytého i zděděného. Josefa R-ová zemřela dne 22. dubna 1930. Žalobce tvrdí, že do soupisu o její pozůstalosti nemá se pojeti dům vl. čís. 3715 v M., knihovně připsaný žalobci, a to proto, poněvadž tato nemovitost byla navždy vyloučena ze jmění jeho zemřelé manželky tím, že na základě smlouvy o doživotním důchodu ze dne 5. listopadu 1903, kterou žalobce a jeho manželka uzavřeli s tchánem a tchyní žalobcovými, manžely Janem a Veronikou P-ovými, byla ona nemovitost připsána k ideální polovici jemu a jeho manželce a poněvadž dále notářským spisem ze dne 19. dubna 1930 postoupila mu jeho manželka svoji ideální polovici, takže se stal výhradním vlastníkem celé oné nemovitosti. Žaloba, podaná proti universální dědičce manželky žalobcovy na určení, že tato nemovitost do pozůstalostního jmění nepatří, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, n e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Buduje-li žalobce svůj nárok na tom, že již v roce 1903 byl dům srovnalou vůlí jeho a jeho manželky rozdělen a tím sjednané společenství statků skutečně a právně zrušeno, poněvadž zákon nezná dvojí dělení, není v právu. Vždyť smlouvou o doživotní důchod ze dne 5. listopadu 1903 nabyl teprve žalobce nového jmění, jež podle původní smlouvy ze dne 12. ledna 1887 bylo především podrobena společenství statků mezi žalobcem a jeho manželkou. Důkaz, že toto nově nabyté jmění dle úmyslu stran nemělo býti zasaženo společenstvím statků mezi manžely, pokud se týče, že oněmi dvěma právními jednáními společenství statků ohledně domu vl. č. 3715 v M. zaniklo, se žalobci nezdařil, a nebylo třeba řešiti otázku, zda by bylo v daném případě možno použití obdoby ustanovení § 1262 a 1266 obč. zák. o zániku společenství statků. Podklad pro použití ustanovení § 863 obč. zák. zjištěn nebyl. Poukazuje-li žalobce k tomu, že jeho zemřelá manželka nemohla polovici domu zůstaviti žalované, svojí to dceři, poněvadž hledíc ke smlouvě ze dne 18. dubna 1930 nemohla již polovici domu mezi živými vůbec

nakládati, přehlíží, že v době smrti své manželky byl dosud vlastníkem domu vl. č. 3715 v M. a že se svou manželkou uzavřel smlouvu o společenství majetku na případ smrti, že také uvedená nemovitost byla touto smlouvou zasažena, a že z těchto příčin nastávají účinky popsané v druhé větě § 1234 obč. zák. Ustanovení § 442 obč. zák., dle něhož nemůže nikdo na jiného převést více práv, než sám má, nemůže se žalobce s úspěchem dovolávat, poněvadž žalovaná odvozuje své právo od zemřelé své matky, manželky to žalobcovy, a její pozůstalost má dle smlouvy ze dne 12. ledna 1887 na nemovitost zapsanou ve vl. č. 3715 v M. práva, vytčená v 2. větě § 1234 obč. zák. Se zřetelem ke shora vyličenému stavu neopodstatňují okolnosti, které dovolatel uplatňuje s hlediska § 7 obč. zák. použití tohoto zákonného ustanovení. Byla tedy na daném podkladě věc po stránce právní (č. 4 § 503 c. ř. s.) nižšími soudy posouzena správně. Neboť podstata společenství majetku mezi manžely pro případ smrti (§ 1234 obč. zák.) záleží v tom, že v případě smrti toho neb onoho manžela přísluší na živu zůstalému manželovi se strany jedné a pozůstalosti zemřelého manžela se strany druhé nárok na polovici všech statků společenství obapolně podrobených bez ohledu na to, kterému z obou manželů dotyčný majetek před tím náležel a který z nich zemřel (viz rozh. č. 3243 Sb. z. a n.).

Čís. 15069.

I. Výklad pojmu »odborný dozor« podle § 1 č. 6 a) zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.*)

II. Najímanie a prepúšťanie robotníkov, určovanie mzdy a prihlasovanie robotníkov k penzijnému poisteniu sú prácami duševnými (§ 1 odst. 2 zák. č. 26/1929 Sb. z. a n.).

(Rozh. z 24. marca 1936, Rv III 753/35.)

Žalobník bol zamestnaný u žalovaného od 1. októbra 1926 do 4. novembra 1932 najprv ako robotník a neskôršie ako dozorca. Žalobou domáhal sa na žalovanom zaplataenia dôchodku, o ktorý prišiel v dôsledku toho, že ho žalovaný neprihlásil k penzijnému poisteniu podľa zák. č. 26/1929 Sb. z. a n. O b a n i ž š i e s ú d y žalobu zamietly. N a j v y š š í s ú d rozsudok odvolacieho súdu rozviazal a upravil tento súd, aby znova rozhodol. D ô v o d y:

Nižšie súdy zistily, že žalobník od roku 1927 nekonal ručné práce, ale dozeral ako predný robotník nad robotníkmi nádenníkmi, viedol menšie práce podľa úpravy žalovaného alebo jeho technického personálu a že pri väčších prácach bol vždy prítomný žalovaný alebo jeho technický personál, že žalobník prijímal robotníkov a ich prepúšťal podľa úpravy žalovaného a ustaľoval mzdy v medziach mu žalovaným daných a že pri menších stavbách prihlasoval robotníkov k nemocenskému poisteniu.

*) Srovnaj: Sb. n. s. č. 14103.